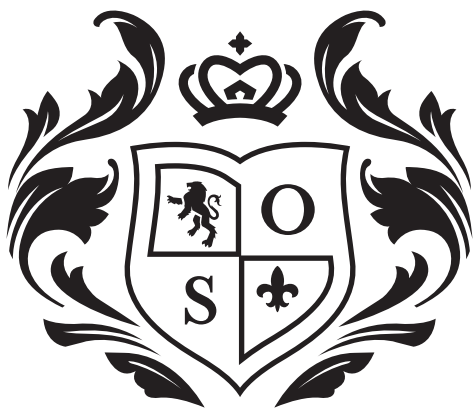

ELLE KENNEDY

Rebel

Wie kan ze nog vertrouwen?

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Casey

Fenn

Hoe gaat het vandaag, cutie?

Op mijn gezicht verschijnt een brede, opgetogen lach. Het is bijna eng wat één kort berichtje van Fenn Bishop met mijn harts slag doet. Ik voelde mijn telefoon tijdens Frans al trillen in mijn zak, een stuk of vijf, zes berichtjes achter elkaar, maar toen kon ik niet kijken wie het was, want dan was mijn telefoon in beslag genomen. Ik kon alleen ongeduldig wachten totdat de bel ging. Nu sta ik tussen twee lessen in bij mijn locker om de berichtjes te lezen die me eraan herinneren dat deze plek niet het echte leven is. Hier op St. Vincent's kent niemand me. Al die roddels, en al dat gefluister dat me op de gang de hele tijd achtervolgt, dat is allemaal niet belangrijk. Ik weet hoe het echt zit. En Fenn ook.

Dat is het enige wat ertoe doet.

Dat opgetogen gevoel wordt nog sterker als ik de rest van zijn berichtjes lees. Sinds we vrienden zijn geworden, doet hij dit elke dag. Me goedemorgen wensen. Vragen hoe het gaat. Me domme memes sturen omdat hij weet dat ik een tijdje niet meer heb gelachen.

Het voelt nog steeds zo onwerkelijk. Fenn was zo lang een vreemde voor me, een jongen van een paar klassen hoger en een

bekende van mijn zus, maar toen mijn auto-ongeluk mijn hele wereld overhoopgooide, was hij er voor me. Met zijn spontane lach en een sterke schouder die me steun kon bieden. We raakten bevriend, simpelweg omdat hij zag dat ik iemand nodig had en hij dat kon zijn.

En ik wilde hem maar al te graag die kans geven.

Op weg naar mijn volgende lesuur tik ik snel een antwoord.

O, je weet wel. Het gebruikelijke gezeur.

Zin om het laatste uur te spijbelen? Dan kom ik je ophalen.

Sloane maakt je af.

We houden het grotendeels geheim, Fenn en ik. In elk geval tegenover mijn familie. Mijn vader en mijn zus vinden het maar net goed dat we vrienden zijn, dus ik wil niet eens denken aan hoe ze zouden reageren als ze wisten dat er meer is tussen Fenn en mij. Ik weet niet eens wie er erger zou flippen. De laatste keer dat Sloane Fenn in mijn buurt betrapte, zei ze dat hij het niet moest wagen om me aan te raken, want dan ging ze een huurmoordenaar regelen. En mijn vader... Tja, als het schoolbestuur het goed had gevonden, had hij allang een slotgracht rondom ons huis gegraven. Ik denk dat hij niet goed heeft nagedacht over wat het betekent om als vader van twee tienerdochters ja te zeggen tegen een baan als directeur van een afgelegen jongensschool. Het was een kwestie van tijd voordat Sloane en ik als een blok zouden vallen voor een van zijn jeugdige crimineeltjes.

Dat is het waard.

Dat zeg je nu.

Nee, ik ben niet bang voor Sloane. Jij bent gewoon te leuk.

Mijn maag maakt een blijde buiteling. Hij is hier veel te goed in. Of misschien ben ik te snel onder de indruk. Fenn hoeft maar iets te zeggen wat een beetje op een compliment lijkt, of ik smelt ter plekke. Het is zo erg. De laatste tijd is hij het hoogtepunt van mijn dag.

Zullen we na school afspreken?

Graag. Vaste plek?

Ja. Ik app je als ik thuis ben.

Ik heb nog steeds een glimlach op mijn gezicht als ik het lokaal in loop en op de een-na-achterste rij ga zitten. Zelfs de strenge blik van zuster Patricia kan mijn goede humeur niet bederven. En natuurlijk vindt zij glimlachen maar niks. Op deze stomme school keuren ze alles af. St. Vincent's wordt geleid door een stelletje superstrenge, doodenge nonnen die meisjes meer als onmondige wezens dan als leerlingen zien. Elke dag begint met een kwartier in de kapel. Tijdens alle lessen heb je een vaste, aangewezen plaats. Mijn lerares wiskunde, zuster Mary Alice, tikt zelfs met een houten liniaal tegen haar bovenbeen als ze door het lokaal loopt, klaar om je een mep op je vingers te geven als je niet snel genoeg je vergelijkingen oplost.

Ik heb zo'n hekel aan deze school.

'Hoi Casey.' Ainsley komt naar me toe en duwt tegen mijn tafeltje. 'Je hebt vandaag toch wel je pilletje geslikt? Tussen de middag, bij het eten?'

En meteen verdwijnt mijn goede humeur.

Ik klem mijn kaken op elkaar en doe net alsof ik niet zie dat ze zich staat te verknukelen bij het vooruitzicht om mij een uur lang te kunnen martelen. Toen ze nog klein was, trok ze vast de armen en

benen van haar poppen en knipte ze al hun haar af. Zo'n type is ze. Zo'n meisje dat stenen naar eekhoorns gooide om ze te horen gillen.

Wat een mazzel, ik ben haar favoriete nieuwe speeltje.

Ze zeggen altijd dat je, geconfronteerd met een op het oog onneembare hindernis, het beste in jezelf naar boven haalt of alles doet wat je kunt om het probleem te ontlopen. Ik weet nog steeds niet wat ik moet doen. Als ik heel eerlijk moet zijn, ben ik denk ik nooit zo'n vechter geweest. Voordat ik mijn vorige school, Ballard Academy, verruilde voor St. Vincent's was ik denk ik iemand die meteen op de vlucht sloeg, dus mijn huidige besluiteloosheid lijkt me een kleine stap voorwaarts.

Ainsley gaat aan het tafeltje achter me zitten en tikt op mijn schouder.

'Wat?' zeg ik vinnig. Ik draai me naar haar om.

Ze kijkt me met een nietszeggend gezicht aan. 'Wat? Ik deed niks.'

'Dames,' zegt zuster Patricia streng vanaf haar plek voor in het lokaal, waar ze de film van vandaag start. Het is al oktober, maar volgens mij heeft ze sinds het begin van het schooljaar nog niet één keer echt lesgegeven. We kijken alleen maar films, meestal musicals, waarvan ik het sterke vermoeden heb dat ze uit haar eigen verzameling komen.

'Je beeldt je van alles in,' zegt Ainsley tegen me. 'Misschien is het tijd voor een hogere dosering.'

Bree, Ainsleys beste vriendin, begint naast haar te giechelen. 'Ja, echt wel.' De brunette kauwt hoorbaar op haar kauwgom en begint vervolgens flink te hoesten omdat ze er bijna in stikt. Meestal vel ik geen oordeel over mensen met een laag IQ, maar Bree Atwood is zo'n domme stumper met wie je alleen maar medelijden kunt hebben.

Een paar minuten later begint de les. En met 'de les' bedoel ik dat we in het donker zitten te kijken naar een West End-uitvoering van *Les Misérables*, of beter gezegd naar een beroerde kopie van video-naar-dvd, en dat zuster Patricia aan haar tafeltje geluidloos elke zin meezingt.

‘Zuster Patricia?’ roept Ainsley.

‘Wat is er?’ De non kijkt geërgerd onze kant op.

‘Kunt u niet beter het licht aandoen?’

Zuster Patricia zucht, met één oog gericht op de tv. ‘Stil, Ainsley.’

‘Het lijkt me geen goed idee om ons hier in het donker te laten zitten, met een mentaal instabiele leerling.’

Ik onderdruk een vermoeide zucht. Nog geen paar dagen nadat ik naar St. Vincent’s was overgestapt, had Ainsley de hele school al wijsgemaakt dat ik geestelijk gestoord ben. Dat ik, als mijn haar niet goed zat, zo uit mijn plaat zou gaan dat ze me zouden afvoeren in een dwangbuis.

Daar heb ik zelf trouwens ook aan gedacht. Ik weet niet wat er op de avond van mijn ongeluk precies is gebeurd, dus in theorie is alles mogelijk. Ik ben net Schrödingers kat in die doos met dat gif. Maar wat ligt meer voor de hand? Dat ik door een onbekende automobilist ben opgepikt of dat ik tijdens het gala, op zoek naar aandacht, zo high ben geworden dat ik met mijn auto het meer in ben gereden? Je kunt niet eeuwig blijven beweren dat het een moordzuchtige maniak was, vroeg of laat moet je toegeven dat het allemaal in je hoofd zit. Misschien ben ik geschild. Misschien had ik die avond een inzinking en kan ik het me gewoon niet meer herinneren.

Zuster Patricia reageert met een geërgerde frons, maar ze blijft naar de film kijken. Zelfs de nonnen kennen de geruchten, en ik ben er zeker van dat een aantal van hen ze nog gelooft ook. Het verbaast me eerlijk gezegd dat niemand me heeft vastgegrepen toen ik het toilet uit kwam en me heeft meegesleurd naar de kapel voor een spontane duiveluitdrijving.

‘Ik bedoel het niet gemeen,’ zei Ainsley vol gespeelde onschuld. ‘Het donker en harde geluiden kunnen een trigger zijn. Ja toch, Casey?’

Ik blijf haar negeren en staar naar de vloer, al mijn aandacht gericht op de zwarte vegen van schoenen en het gestippelde patroon van de tegels. Ainsley loopt me al sinds het eerste uur vanmorgen te jennen. Tijdens geschiedenis maakte ze een opmerking over

mijn veters. Of het wel een goed idee was dat iemand in mijn 'toestand' schoenen met veters draagt. Tijdens natuurkunde zei ze tegen onze leerkracht dat ik mijn opdrachten misschien beter met waskrijt kan maken, voor het geval ik in de verleiding kom om een potlood als wapen te gebruiken.

'Hoe is dat eigenlijk?' gaat ze verder. 'Hoor je stemmen? Praten die nu tegen je?'

In het donker zie ik een paar smalende lachjes. Ik hoor zacht ge-gniffel. Meiden kunnen zo gemeen zijn. Dat wist ik wel, in theorie, maar als je eenmaal doelwit bent, raak je snel gedesillusioneerd. Teleurgesteld in je leeftijdgenoten. Misschien ben ik een uitzondering, maar ik behandel anderen altijd zoals ik zelf wil worden behandeld.

Zuster Patricia maant iedereen tot stilte, maar zonder haar blik van het scherm af te wenden. Haar mond beweegt nog steeds zonder geluid te maken.

'Ik heb een keer een docu op Netflix gezien,' bemoeit Bree zich ermee. Ze is het slappe hulpje dat niet eens weet wat karakter is, laat staan dat ze het heeft. 'Over een vrouw die stemmen hoorde in haar magnetron.'

'O, die heb ik ook gezien,' zegt Ainsley. 'Ze reed expres met haar auto tegen een stadsbus aan omdat ze dacht dat er geheim agenten in zaten die haar af luisterden.'

Ik ben geschift, daar komt het op neer. Gestoord, gevaarlijk en in staat om elk moment te ontploffen.

Was het maar zo. Als dat allemaal op mij van toepassing was, had ik misschien de moed om het tegen deze kutwijven op te nemen. Maar ik doe het enige verstandige: ik negeer iedereen. Elke dag zet ik me schrap tegen de gemene opmerkingen en de aanhoudende roddels. In het begin zei Sloane nog dat het niet langer dan een paar dagen kon duren. Dat Ainsley gewoon een pestkop is die er snel genoeg van zou krijgen en een ander zou uitkiezen. Maar ze blijft door me geboeid, en mijn vastberadenheid brokkelt af. Na elke meedogenloze aanval schaam ik me nog meer. Krijg ik nog meer medelijden met mezelf. Neem ik al helemaal de rol aan

van het nieuwe meisje op school, over wie de ergste verhalen al de ronde deden nog voordat ze hier voor het eerst naar binnen liep.

‘Casey, dat was ik nog vergeten.’ Je zou bijna bewondering krijgen voor haar vasthoudendheid. Het is een wonder dat Ainsley er nog geen genoeg van heeft. ‘Ik geef volgende week een feestje.’

Ze is niet bijzonder slim, maar haar gebrek aan vindingrijkheid wordt gecompenseerd door onvervalste kwaadaardigheid. Ainsley koestert geen langdurig smeulende wrok tegen me. Ik heb een paar jaar terug geen vriendje van haar afgepakt. Er is geen gedeeld verleden. Ze is simpelweg een gemeen kreng.

Haar toon wordt poeslief. ‘Je mag ook komen, maar dan moet je wel beloven dat je niet in het zwembad parkeert.’

Ik concentreer me op het liedje op de tv en doe net alsof ik het gegiechel niet hoor. Ze kunnen allemaal doodvallen. Ik kan zonder hun goedkeuring. Ik heb hun vriendschap niet nodig. Zelfs als ze me afgelopen september met open armen hadden ontvangen en hadden geprobeerd om vriendschap te sluiten, dan had ik ze nog niet vertrouwd. Op Ballard Academy had ik heel veel vriendinnen, en moet je kijken hoe dat is afgelopen. Ze hebben me na het ongeluk stuk voor stuk verraden. Deden heel vriendelijk, maar lachten me achter mijn rug uit. Ze verspreidden geruchten over de ergste avond van mijn leven en zetten me voor schut.

Dat was een harde les, ontdekken dat loyaliteit zeldzaam is op een middelbare school. Daarom heb ik geen zin om aardig te doen tegen deze meisjes, die vanaf dag één al hun ware aard lieten zien. Er zijn maar twee mensen die ik tegenwoordig nog vertrouw.

Mijn zus.

En de enige jongen die me altijd aan het lachen kan maken.

En dus kijk ik strak voor me uit en tel ik in gedachten de minuten af totdat ik Fenn weer kan zien.

HOOFDSTUK 2

Casey

Na school trek ik mijn hardloopschoenen aan en fluit ik naar Bo en Penny, die amper kunnen wachten totdat ik de voordeur heb opengedaan. Ze stormen meteen de oprit op, in de richting van de zon, die laag boven de bomen hangt. Het zijn twee grote golden retrievers, maar ze hebben de energie van renpaarden en het geduld van peuters met een overdosis cafeïne in hun lijf. Ze rennen het grootste deel van de route naar het bospad tussen de leerlingenhuisen en mijn huis aan de rand van de campus van Sandover. Bij dat pad staat Fenn op me te wachten.

Ik kan er nog steeds geen genoeg van krijgen, dat hij eerst zo diep in gedachten verzonken lijkt en dan naar me opkijkt, waardoor zijn blauwe ogen beginnen te stralen. En ook niet van die beschaamde grijns die hij onderdrukt als hij zijn arm rond mijn schouders slaat en me op mijn kruin zoent.

‘Hoi,’ zegt hij. Nooit meer dan dat. Maar de manier waarop hij het zegt, maakt er onze eigen geheimtaal van. Alles wat we elkaar duidelijk willen maken, zit in dat ene woordje.

‘Hoi.’ Ik haak mijn handen achter zijn rug in elkaar en blijf een tijdje zo staan. Want school is vermoeiend, zelfs op de dagen dat ik eraan denk om mijn harnas aan te trekken.

‘Gaat het?’ vraagt Fenn in mijn haar.

Hij is bijna een kop groter dan ik, dus ik kan mijn hoofd tegen

zijn borst vlijen. Hij heeft zijn blazer blijkbaar op zijn kamer laten liggen, want hij draagt alleen zijn schooloverhemd, met de mouwen opgestroopt. Hij ruikt zo lekker. Een kostschool kost een paar centen, maar daar krijg je uitstekende wasverzachter voor.

‘Uh-huh,’ antwoord ik. ‘Je bent goed in knuffelen.’

Ik voel zijn lach langs mijn wang strijken. ‘O ja?’

‘Mm-hm.’

‘Oké, leef je uit.’

Ik grijp hem nog een laatste keer stevig vast en laat hem dan los. Met mijn hand boven mijn ogen tegen de zon kijk ik naar Bo en Penny, die een of ander beestje in een boom lastigvallen.

‘Jongens,’ roep ik streng, en ze rennen snel weg van de boom.

‘Hoelang kun je blijven?’ Fenn knoopt zijn overhemd los, trekt het uit en legt het op het gras, zodat ik erop kan gaan zitten.

Ik kan een gesnuif niet onderdrukken.

‘Wat nou? Dit is een teken van goede manieren, Casey.’

‘Je grijpt elk excuus aan om je uit te kleden.’ Maar dat vind ik helemaal niet erg. Dankzij al die voetbaltrainingen heeft hij ongelooflijke buikspieren. Die hij graag laat zien.

‘Hier is mijn gezicht, lieverd.’ Hij knipoogt naar me en gaat naast me liggen.

Er gebeurt iets raars als de jongen die je leuk vindt zegt dat hij jou ook leuk vindt. Dan wordt alles opeens heel erg echt. Zo levend. Die kuiltjes in zijn wangen waar ik vroeger nooit zo op lette? Die nemen nu een bespottelijk groot deel van mijn gedachten in beslag. Ik blijf maar naar zijn lippen staren, waarvan de onderste voller is dan de bovenste. En het valt me nu ook op dat hij bij het scheren altijd een paar donkerblonde haartjes aan de rand van zijn kaak vergeet.

Het is onmogelijk om mijn blik niet opnieuw te laten afdwalen naar zijn ontblote bovenlijf. Mijn vingers jeuken als ik die strakke spieren en die gebruide huid zie. Ik slik, want opeens is mijn keel droog, en ik doe mijn best om me niet aan hem te verlekken. Sloane noemt Fenn een mazzelaar en daar kan ik het alleen maar mee eens zijn. Met zijn blonde haar, goudbruine huid en lange,

gespierde lijf is hij meer dan aantrekkelijk.

Ik kan nog steeds niet geloven dat hij echt van mij is.

‘Ik kan niet lang blijven,’ zeg ik. ‘Ik heb huiswerk. En mijn vader kookt vanavond. Dus...’

‘Dus kan ik maar beter geen tijd verspillen.’

Met een ondeugende grijns pakt hij mijn hand vast, zodat hij me op zijn schoot kan trekken. Ik slaak een verrukt, verbaasd gilletje. Dan versnelt mijn hartslag, want Fenn pakt me stevig bij mijn middel en drukt zijn warme lippen op de mijne.

Het begint heel onschuldig. Een lieve zoen. De zachte streling van zijn lippen. Mijn vingers vinden hun weg van zijn blote schouders naar zijn harde buikspieren, die ik onder mijn aanraking voel samentrekken. Mijn tong zoekt naar die van hem, en hij begraaft zijn handen in mijn haar en legt ze daarna voorzichtig rond mijn wangen.

Ik weet dat hij me wil. Dat hoor ik aan het zachte gekreun dat opstijgt uit zijn borst. Dat voel ik als hij de huid onderaan mijn rug aanraakt. Ik ga rechtop zitten en haal mijn vingers door zijn haar, ik maak de zoen intenser en begin zwaarder te ademen.

Fenn is altijd de eerste die ophoudt.

‘Je wordt nog mijn ondergang,’ fluistert hij. Zijn ogen zijn half-dicht.

‘Ik weet niet op wie jij indruk probeert te maken door het bij alleen zoenen te houden.’

Hij glimlacht verontwaardigd. ‘Krijg ik niet eens punten voor goed gedrag?’

‘Niet echt, nee.’

‘Toe, Casey, laat me nou een brave jongen zijn.’ Hij trekt een pruillip en dat ziet er zo aandoenlijk uit. ‘Meer vraag ik niet. We hoeven niks te overhaasten.’

‘Dat zeg je vast tegen alle meisjes.’

‘Niet doen,’ zegt hij. Hij strijkt een paar plukjes haar achter mijn oren en raakt met zijn vingertoppen zachtjes mijn hals aan. ‘Ik ben hier, nu, met jou. Dat is voor mij het enige wat telt.’

Dat is vertederend, maar ook een beetje irritant. Fenn is op de

dure scholen hier in de buurt berucht om zijn veroveringen. Ik weet maar al te goed dat hij een verleden heeft, dus het is zinloos om te doen alsof het niet zo is. En het is frustrerend, want hij is van ons twee degene met veruit de meeste ervaring, en toch zet hij zijn hakken in het zand als ik probeer om ook maar een klein beetje verder te gaan dan dit.

‘Dat weet ik, en ik wil ook niks overhaasten...’ Ik laat me van Fenns schoot glijden en leg mijn hand op de kop van Bo, die onder mijn arm probeert te kruipen. ‘Maar ik krijg hier een complex van.’

Hij fronst. ‘Hoe bedoel je?’

‘Elke keer als jij ophoudt, vraag ik me af of je dat doet omdat ik...’ Mijn wangen worden warm. ‘Ik weet het niet, omdat ik hier slecht in ben of zo. Ik bedoel, ik heb niet bepaald een uitgebreid cv.’

Zelfs nog voor mijn ongeluk gedroeg mijn vader zich als een tiran als het om daten ging. En Sloane had iedere jongen op Ballard en Sandover zo bang gemaakt dat ze niet eens in mijn buurt durfden te komen.

‘Een uitgebreid cv?’ Fenn snapt er duidelijk niks van.

‘Ja. Corey Spaulding vroeg me in de eerste mee naar de verjaardag van Lisa Lesko, maar het eindigde ermee dat hij in het gastenverblijf met haar nichtje ging zitten zoenen. In de tweede heb ik met Brad gezoend, dat was de beste vriend van Corey, maar dat was vooral om Corey terug te pakken omdat hij me op dat feestje van Lisa Lesko had ingeruild voor een ander. En vorig jaar was het A.J. Koppel, maar ik denk dat hij me vooral zoende om Lisa Lesko terug te pakken omdat zij vreemd was gegaan toen ze verkering hadden.’ Ik val nadenkend stil. ‘O god, ik besef nu pas dat Lisa Lesko de gemene deler in mijn zoenverleden is. Wat denk je dat dat betekent?’

Fenn staart me heel even aan en barst dan in lachen uit. ‘Wat de fuck is dit? Waar heb je het over?’

‘Je zou het toch tegen me zeggen als ik waardeloos zoende, hè?’

Hij knippert met zijn ogen, nog steeds grinnikend. ‘Meen je dat nou?’

‘Ja, dat meen ik.’

Fenn trekt een ernstig gezicht als hij merkt dat ik niet moet lachen. ‘Zit je me nou te stangen? Je kunt goed zoenen. Uitstekend, zelfs. Buitengewoon lekker.’ Hij slaakt een zucht. ‘Dat ik zo terughoudend ben, betekent niet dat er iets mis is met jou. Ik probeer gewoon het juiste te doen. Voor de verandering.’

Dat zegt hij vaker en dat maakt me een beetje verdrietig. Ja, hij heeft meer onenightstands gehad dan een motel langs de snelweg, maar hij is geen slechte jongen. Op een bepaald moment heeft hij zichzelf wijsgemaakt dat hij dit niet verdient.

‘Oké.’

‘Ik meen het.’ Hij pakt mijn hand en zoent de binnenkant van mijn pols. Waardoor ik vanbinnen meteen smelt en hem nogmaals wil bespringen. Ik weet niet waar ze jongens dit soort dingen leren, maar hij heeft goed opgelet. ‘Ik zou helemaal niks aan jou willen veranderen.’

Ik barst bijna uit elkaar, maar ik knik alleen maar en pak een tak om die weg te gooien voor Penny. Ik weet niet of ik ooit aan hem zal wennen.

‘Heb je echt met maar drie jongens gezoend?’ Dat lijkt hem te boeien. ‘Je bent op Ballard toch cheerleader geweest?’

Ik grinnik. ‘Moet je als cheerleader soms met tig jongens zoenen?’

‘Nou, nee, maar...’ Hij kijkt me verongelijkt aan. ‘Je hebt gelijk, dat is een cliché.’

Ik grinnik omdat hij dat met zoveel tegenzin toegeeft. ‘Ja, ik ben cheerleader geweest,’ bevestig ik. ‘En ja, ik heb maar met drie jongens gezoend.’

Op Ballard Academy ben ik heel veel dingen geweest. Cheerleader. Hoofd van de redactie van het jaarboek, een grote eer als je niet in de hoogste klas zit. Ik had een beste vriendin, Gillian Coates, die ik sinds afgelopen voorjaar niet meer heb gesproken.

Op Ballard was ik populair. Op een andere manier dan mijn zus, die door alle jongens werd begeerd en door alle meisjes werd gevreesd. Sloane plaagde me altijd door te zeggen dat ik een van

die irritante meiden was die iedere jongen wil en aan wie geen enkel meisje een hekel kan hebben omdat ik te echt ben. Wat dat ook mag betekenen. Ik ben altijd alleen maar mezelf geweest. En ik denk dat Sloane erg optimistisch was met dat 'iedere jongen', want ik heb de aandacht van slechts drie stuks weten te trekken.

Wat één ding betreft had ze wel gelijk: bijna iedereen op Ballard vond me aardig. Totdat er geruchten gingen dat ik gestoord was en ik opeens overal buiten viel. En ik weet toevallig heel zeker dat Gillian en mijn voormalige vriendinnengroepje nog steeds over me roddelen. Dat zie ik op social media, aan die domme opmerkingen over mij bij de postjes van anderen. Zo gênant.

'Niet om het een of ander,' merkt Fenn opeens op, 'maar vind jij dat Sloane raar doet? Want ik begin me zorgen te maken over RJ.'

Daar denk ik even over na. Op de terugweg van school was ze allerm minst spraakzaam, dat wel, maar ik zocht er verder niks achter, want daardoor hoefde ik haar niet te vertellen wie er vandaag allemaal lelijk tegen me hebben gedaan. Daar vraagt ze elke dag naar, omdat ze wil weten wie ze in elkaar moet slaan en van wie ze de banden moet doorsnijden. Mijn grote zus is mijn beste beschermer, en ik heb niet eens bescherming nodig. Als ik dacht dat het iets uit zou maken, zou ik haar brandende hondendrollen in elke locker laten stoppen, maar hoe intimiderend Sloane ook is, niemand heeft ooit een remedie kunnen bedenken tegen het geroddel op een middelbare school.

Ik weet niet of ik haar gedrag raar of verliefd moet noemen. Sinds het weer aan is met RJ is ze een beetje geobsedeerd en loopt ze rond in haar eigen roze wolk. Ik ben blij voor haar, maar het is wel een beetje eng. Sloane heeft nooit iets van romantiek willen weten, maar nu probeert ze als een opdringerige straatverkoper iedereen de liefde aan te smeren.

'Ze was deze week wel erg afgeleid,' antwoord ik. 'Het enige wat ze nog doet is RJ appen. Als ik niet beter wist, zou ik nog denken dat ze er samen stiekem vandoor willen gaan.'

Fenn haalt zijn schouders op. 'In dat geval heb ik onze kamer voor mezelf, dus...'

‘Ik wil graag zeggen dat dit normaal is voor een nieuwe relatie, maar er is de laatste tijd niks normaal aan Sloane, en wat weet ik er nou van. Ze zitten in hun eigen bubbel, denk ik.’

‘Ja, nou, leuk voor hen, maar RJ moet maar weer eens normaal doen.’

Het is best schattig dat Fenn zo geïrriteerd is. Hij heeft het net weer goedgemaakt met zijn stiefbroer, dus ik vermoed dat hij een beetje jaloers is. Misschien snakt hij naar aandacht.

‘Ik weet niet hoe ik het moet omschrijven,’ voegt hij eraan toe, ‘maar elke keer dat ik naar hem kijk, lijkt het alsof hij probeert te bedenken hoe hij me moet vertellen dat mijn oma dood is of zo.’

Huh? ‘O, dat is wel vreemd, ja. Misschien is dat gewoon zijn vaste gezichtsuitdrukking?’

RJ is een aardige jongen, maar niet bepaald sociaal. Met standaard zo’n chagrijnige kop. Voor iemand die zo extravert is als Fenn moet dat echt een totaal andere wereld zijn.

‘Een paar dagen geleden liep ik bijvoorbeeld na de training onze kamer in en zat hij op zijn telefoon. Met Sloane, denk ik. Maar hij keek naar me op als een konijn in een stel koplampen, en toen draaide hij snel zijn hoofd weg. Het is stom, maar ik zweer het, zo keek iedereen ook toen mijn moeder ziek was. Zo van: we durven je niet te vertellen hoe erg het is.’

‘Wat naar voor je.’ Ik pak Fenns hand vast en leg die op mijn schoot.

Ik weet hoe het is om je moeder te verliezen, al is de mijne niet aan een langdurige ziekte bezweken. Ze was opeens dood, zonder waarschuwing vooraf. Een bizar ongeluk. Verdronken. Niemand zag het aankomen. En ik was nog maar vijf, dus ik kan me niet veel van die tijd herinneren. Alleen flarden. Een begrafenis, mensen die in de dagen daarna voortdurend bij ons in en uit liepen, terwijl mijn zus en ik probeerden te begrijpen wat de dood betekende en moesten wennen aan het nare idee dat mama nooit meer terug zou komen.

‘Je kon niet meer tot mijn vader doordringen,’ zegt Fenn afwezig. Hij wrijft in kringetjes met zijn duim over mijn huid. ‘Hij

week geen moment van haar zijde, maar ik was onzichtbaar voor hem. Hij wist dat ze er niet lang meer zou zijn en sloot zich overal voor af.'

Er valt een stilte tussen ons. Ik voel het verdriet om hem heen hangen en wou dat ik dat kon verzachten. Ik denk aan mijn eigen verlies, aan dat enorme gapende gat dat de dood van mijn moeder in mijn leven heeft achtergelaten. Ik weet bijna niets meer van haar en dat maakt het nog erger. Ik heb niet eens een voorraad fijne herinneringen om uit te putten als ik merk dat ik haar mis.

Er is één ding dat me wel helpt, en dat is een beetje beschamend, maar ik bijt op mijn lip en besluit het toch te vertellen, want ik vind het vreselijk om te zien dat Fenn zoveel verdriet heeft.

'Soms praat ik tegen haar,' beken ik verlegen. 'Tegen mijn moeder.'

'Echt waar?'

'Dat is dom, ik weet het.'

'Nee, dat is het niet.'

Ik haal mijn schouders op. Misschien is het dom, maar ik kan er niet mee ophouden. 'Als dingen me te veel worden, of als ik bang ben, of zelfs als ik ergens heel blij mee ben. Dan stel ik me voor dat ze me kan horen, dat ze bij me in de kamer zit en dan praat ik tegen haar.'

'Wat zeg je dan?'

'Van alles. Toen ik bijvoorbeeld opeens bedacht dat ik dierenarts wilde worden, zei ik dat eerst tegen haar en later pas tegen mijn vader en tegen Sloane.' Er verschijnt een bitterzoete glimlach op mijn gezicht. 'Ik weet zeker dat ik het me heb verbeeld, maar ik dacht echt dat ik die dag voelde dat ze bij me was. Dat ze er trots op was dat ik had ontdekt wat ik wilde gaan doen.'

Fenn slaat een arm rond mijn schouders en trekt me tegen zich aan. 'Ik wou dat ik haar kon voelen, maar dat is al heel lang niet meer zo. Toen ze er niet meer was, was er die leegte. Meer niet.'

Mijn keel wordt dichtgesnoerd en mijn hart trekt samen, want ik begrijp zijn pijn. Ik laat mijn hoofd tegen zijn blote schouder rusten en wens weer dat ik hem meer kan bieden dan clichés of

domme tips. Fenn lijdt nog altijd heel erg onder het verlies van zijn moeder, op momenten dat hij denkt dat niemand het ziet. Als hij zonder woorden duidelijk maakt dat hij snapt hoe ik me voel als ik aan mijn moeder denk. Tijdens die tientallen keren dat hij iets van zelfhaat laat zien en denkt dat ik het niet merk.

Ik mag hem in elk geval verdrietig zien. Dat mogen maar weinig mensen, dus ik ben er dankbaar voor. Een beetje stuk zijn, daar is moed voor nodig.

‘Hé,’ zegt hij. Hij schudt me zachtjes door elkaar.

‘Hé.’ Ik voel de glimlach in zijn stem. En inderdaad, als ik mijn hoofd naar hem toe draai, zie ik de speelse grijns rond zijn lippen.

‘Wat zeg je ervan als ik je meeneem op een echte date?’ vraagt hij zacht.

Mijn hart slaat een slag over. ‘Hoe ziet een echte date eruit?’

‘Wat vind je van een picknick? We kunnen zaterdagmiddag met de honden gaan wandelen en dan een mooi plekje zoeken.’

Het kost me moeite om me Fenn Bishop voor te stellen die met een picknickmand door het bos huppelt, maar dat wil ik voor geen goud missen.

‘Klinkt perfect.’